

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **CV RELAX, a.s.**, se sídlem Táboritská 119/11, Chomutov, zast. doc. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem se sídlem Revoluční 1546/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské nám. 932/6, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2011, č. j. 8795/2011-83/528, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2014, č. j. 8 A 108/2011 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** do **30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalobkyně doc. JUDr. Martina Kopeckého, CSc., advokáta se sídlem Revoluční 1546/24, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele specifikované v záhlaví a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Jednalo se o rozhodnutí, jímž k odvolání žalobkyně bylo změněno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „krajský úřad“), ze dne 6. 12. 2010, č. j. 257/UPS/2010/15. Tím bylo v přezkumném řízení změněno rozhodnutí Magistrátu města Chomutov, odboru

stavebního a životního prostředí, odd. stavebního řízení (dále jen „stavební úřad“), ze dne 16. 12. 2009, č. j. CJ MMCH/59033/2009, zn. OSÚaŽP/S/31705/2009/FlaM, o povolení užívání části stavby: „Chomutov – dostavba východní části areálu Kamencového jezera – přístřešek pro posezení s občerstvením, hygienické zázemí, přírodní podium, část oplocení a inženýrských sítí, úprava ploch“ na pozemcích parc. č. 4710, 4689/1, 4689/5 v katastrálním území Chomutov I. Výrokem II. napadeného rozsudku byla stanovena povinnost stěžovatele zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 922 Kč.

[2] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí stěžovatele žalobou, již městský soud vyhověl. Dospěl k závěru, že krajský úřad nezahájil přezkumné řízení do 2 měsíců ode dne, kdy se o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, a tedy zmeškal subjektivní lhůtu pro jeho zahájení podle § 96 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“). Z povahy věci je obtížné zjistit, kdy se správní orgán dostal k informaci, z níž je zřejmé, že existuje důvod zahájit přezkumné řízení, resp. kdy tuto informaci vyhodnotil s tím, že tento důvod existuje. Podle názoru soudu proto bylo třeba zkoumat, kdy poprvé se taková informace do vědomí příslušného pracovníka poprvé dostat mohla. K závěru zahájit přezkumné řízení dospěl krajský úřad na základě seznámení se se spisem stavebního úřadu. Krajský úřad obdržel tento spis v pátek dne 23. 7. 2010 a od tohoto dne měl tedy krajský úřad ve své dispozici informace podstatné pro závěr, že existuje důvod pro zahájení přezkumného řízení. Krajský úřad se s ním sice musel seznámit, ale čas, který tomu věnoval, je zahrnut do subjektivní lhůty dvou měsíců. Dvoutměsíční subjektivní prekluzivní lhůta proto uplynula v pátek dne 24. 9. 2010. Krajský úřad vydal usnesení o zahájení přezkumného řízení až v pondělí dne 27. 9. 2010, tedy až po marném uplynutí zákonné lhůty.

[3] Městský soud se dále zabýval otázkou překročení rozsahu odvolání stěžovatelem, kterou neshledal za důvodnou, avšak tato otázka není předmětem řízení o kasační stížnosti. Městský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobkyně

[4] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., má tedy za to, že napadený rozsudek je nezákonný. Nezákonnost spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky.

[5] Přestože se městským soudem zjištěné důvody zakládající nezákonnost týkaly výhradně postupu správního orgánu prvního stupně (krajského úřadu), nepostupoval městský soud dle § 78 odst. 3 s. ř. s. a rozhodnutí tohoto správního orgánu nižšího stupně nezrušil. Místo toho zrušil rozhodnutí stěžovatele podle § 78 odst. 1 s. ř. s., ačkoliv nezákonnost byla spatřována v postupu krajského úřadu.

[6] Stěžovatel odkázal na své vyjádření k žalobě, které v kasační stížnosti dále rozvedl. Z ustanovení § 96 odst. 1 spr. ř. vyplývá, že subjektivní lhůta pro vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení začíná běžet ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, přičemž tímto důvodem je dle § 95 odst. 1

pokračování

spr. ř. skutečnost, že správní orgán po předběžném posouzení věci došel k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. V daném případě krajský úřad posuzoval, zda je důvodné zahájit přezkumné řízení na základě spisového materiálu stavebního úřadu. Dožádaný spis obdržel dne 23. 7. 2010 a teprve poté mohl věc předběžně posoudit a učinit závěr ohledně důvodů pro zahájení přezkumného řízení.

[7] O těchto důvodech se však nedozvěděl dne, kdy obdržel spisový materiál, neboť k takovému závěru je nutné jeho posouzení. Správní orgán nejdříve poté, co obdrží spisový materiál, může objektivně zahájit předběžné posouzení toho, zda je důvodné zahájit přezkumné řízení. Pokud byl městský soud toho názoru, že je třeba zkoumat, kdy poprvé se informace o existenci důvodů pro zahájení přezkumného řízení do vědomí příslušného pracovníka dostat mohla, je nutno uvést, že dnem doručení dožádaného spisového materiálu na podatelnu správního orgánu je ještě z podstaty věci nemá. Pouhá skutečnost, že na podatelnu byl doručen spisový materiál, nemůže být spojována s tím, že došlo k posouzení, které musí spočívat minimálně v kvalifikovaném předběžném vyhodnocení věci. Stěžovatel je s ohledem na charakter a právní úpravu nakládání s písemnostmi v úředním styku toho názoru, že k nezbytnému minimálnímu kvalifikovanému předběžnému posouzení věci mohlo dojít nejdříve následující pracovní den, tj. v pondělí dne 26. 7. 2010, kdy mohla mít příslušná oprávněná osoba ve své dispozici spisový materiál a na jeho základě pak informace podstatné pro závěr o důvodnosti zahájení přezkumného řízení. Jde o nejbližší pracovní den, a proto nelze usuzovat, že by krajský úřad účelově a svévolně odkládal předběžné posouzení věci, když usnesení o zahájení přezkumného řízení vydal v pondělí dne 27. 9. 2010. Takovým postupem nebyl popřen smysl subjektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení. Usnesení bylo vydáno v zákonem stanovené lhůtě.

[8] Z uvedených důvodů navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalobkyně ve svém vyjádření poukázala na časový sled událostí a zdůraznila, že krajský úřad neuvedl nikdy žádný jiný důvod pro zahájení přezkumného řízení, než ty důvody, které vyplynuly ze správního spisu stavebního úřadu. Lhůtu dle § 96 odst. 1 spr. ř. nelze počítat až od prakticky neurčitelného dne, kdy některý ze zaměstnanců fakticky pochopí důvodnost zahájení přezkumného řízení, když tuto možnost měl správní orgán již od okamžiku, kdy mu byl kompletní správní spis dodán. Informace o důvodu zahájení přezkumného řízení se dostala do dispozice správního orgánu dne 23. 7. 2010, přezkumné řízení bylo proto možné zahájit do 23. 9. 2010. Byť to pro rozhodnutí o správní žalobě nebylo rozhodující, není zřejmě namístě nezapočítávat do doby 2 měsíců den 23. 7. 2010, neboť úprava § 39 až 41 spr. ř. je primárně určena pro lhůty k provedení úkonů účastníky a pro počítání času k jejich provedení. Navrhla proto, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského

soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] První námitka směřuje do toho, že ačkoliv je nezákonnost spatřována v rozhodnutí krajského úřadu, městský soud nepostupoval podle § 78 odst. 3 s. ř. s., tedy nezrušil též rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle citovaného ustanovení platí, že: *„Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo.“* Jak je zřejmé již ze znění daného ustanovení, jedná se o možnost, ale nikoliv povinnost soudu. I pokud jsou tedy dány okolnosti pro zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, je na soudu, zda k takovému kroku přistoupí. Ačkoliv by v dané věci zřejmě skutečně bylo vhodnější, aby městský soud zrušil i rozhodnutí krajského úřadu, nelze spatřovat nezákonnost v postupu, kdy zrušil pouze rozhodnutí stěžovatele. Ten je vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a s ohledem na to musí sám rozhodnutí krajského úřadu zrušit, čímž se dojde pro žalobkyni ke stejnému výsledku, jako kdyby tak učinil přímo soud, byť s jistým časovým odstupem. S ohledem na to, že soud nemá povinnost o zrušení rozhodnutí správního orgánu rozhodnout, je kasační námitka opřená o takový důvod nepřipustná a pokud by byla námitkou jedinou, Nejvyšší správní soud by ji odmítl (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106, publ. pod č. 1456/2008 Sb. NSS).

[12] Pokud jde o druhou námitku, pro její posouzení je rozhodující výklad ustanovení § 96 odst. 1 spr. ř., které zní: *„Usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.“* Uvedené ustanovení tedy stanoví správnímu orgánu objektivní jednoroční a subjektivní dvouměsíční lhůtu pro zahájení přezkumného řízení. Jak již zmínil městský soud, výklad počátku běhu objektivní lhůty zpravidla nečiní potíže, když ten není sporný ani v posuzovaném případě, ale jinak tomu může být se subjektivní lhůtou.

[13] Při výkladu počátku běhu subjektivní lhůty je třeba vyjít i ze specifík přezkumného řízení. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 74/2013 – 45, publ. pod č. 3166/2015 Sb. NSS: *„[24] ... Pravomocné rozhodnutí lze zrušit či změnit pouze výjimečně za splnění podmínek stanovených právními předpisy (např. na základě mimořádných opravných prostředků). Takovou výjimečnou možnost revize pravomocného rozhodnutí správního orgánu představuje i přezkumné řízení. Zákonodárce si byl vědom problematičnosti tohoto institutu právě ve vztahu k zásadě demokratického právního státu a z ní vyplývající ochrany právní jistoty a nabytých práv, proto jej oproti předchozí úpravě obsažené ve správním řádu z roku 1967 omezil a svázal s řadou striktních podmínek, mezi nimiž lze jmenovat právě lhůty a příkaz šetřit práv nabytých v dobré víře a proporcionality obsažený v § 94 odst. 4 správního řádu. [25] Při zohlednění těchto obecných zásad je třeba přistoupit i k posouzení sporné právní otázky. Pokud je přezkumné řízení chápáno jako výjimečný institut zasahující do právní jistoty a nabytých práv založených pravomocným rozhodnutím správního orgánu, je nezbytné podmínky pro aplikaci tohoto výjimečného institutu vykládat restriktivně (výjimky je třeba vykládat úzce).“* Restriktivně je tak třeba vykládat též zahájení běhu subjektivní lhůty, tedy okamžik, kdy se správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl.

pokračování

[14] Ačkoliv se Nejvyšší správní soud výkladem subjektivní lhůty podle § 96 odst. 1 spr. ř. dosud nezabýval, zabýval se výkladem obdobných subjektivních lhůt v jiných právních předpisech. Zde je třeba poukázat zejména na výklad ustanovení § 17 odst. 4 (nyní § 17 odst. 3) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, podle něhož může správní orgán uložit pokutu (případně zahájit řízení o ní) v určité lhůtě (v závislosti na provedených novelách) ode dne, kdy se o porušení cenových předpisů cenový kontrolní orgán dozvěděl. Judikatura správních soudů k počátku běhu této lhůty přistupovala rozdílně, když mimo jiné vycházela z argumentace nastíněné stěžovatelem, tedy, že by se měl zohledňovat i jistý čas potřebný na seznámení se shromážděnými podklady (viz např. rozsudek ze dne 28. 5. 2010, čj. 2 Afs 125/2009-104, publ. pod č. 2207/2011 Sb. NSS: *"Dozvědění se o porušení cenových předpisů" jako okamžik počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty pro uložení sankce za správní delikt (§ 17 odst. 4 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném do 31. 5. 2008) je třeba spojit s objektivní skutečností, kdy příslušný správní orgán dospěl k závěru, že je dán důvodný předpoklad, že byly porušeny cenové předpisy. Takovou objektivní skutečností je zpravidla vyhotovení kontrolního protokolu."*). Tento výklad však byl překonán usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011 – 115, publ. pod č. 2748/2013 Sb. NSS), ve kterém soud dospěl k následujícím závěrům:

„[41] Opačný závěr by byl v rozporu i s právní jistotou, jedním ze základních principů právního státu. Jak v obdobné věci (nález citovaný v odstavci [39]) uvedl Ústavní soud: „Takový výklad totiž umožňuje správnímu orgánu nečinnost v podobě absence či neadekvátního zjišťování a prokazování, kdo je odpovědný za porušení zákona, i po dobu dlouhé řady měsíců (dokud by neuplynula prekluzivní objektivní lhůta) bez hrozby negativního důsledku (pro správní orgán) v podobě uplynutí prekluzivní subjektivní lhůty. Výklad správních soudů tak v podstatné míře ponechává volný proud libovolnému prodlužování řízení ze strany správního orgánu na úkor účastníka řízení. Předmětná lhůta je ovšem i prostředkem ochrany účastníka správního řízení proti postupu orgánu veřejné moci, jde o ustanovení sloužící především zájmům účastníků, jimž dává právní jistotu ohledně lhůty, v níž musí být věc vyřízena. Výklad správních soudů značí (v podstatné míře) popření praktického smyslu citované lhůty k uložení pokuty, a pro účastníka řízení tak vytváří stav značné právní nejistoty, neslučitelný s ústavními principy právního státu.

...

[50] Rozšířený senát proto stojí na stanovisku přísnějším a vnímá institut prekluzivní lhůty v sankčním řízení striktně jako nástroj bránící právní nejistotě a průtahům na straně správního orgánu. Za okamžik, kdy se správní orgán po rozumu zákona „dozví“ o porušení cenových předpisů, tak sluší pokládat již ten den, kdy sankcionující orgán soustředí ony poznatky, informace a důkazní prostředky, z nichž je možno na spáchání deliktu usoudit, lhostejno, zda proběhlo jejich posouzení se závěrem o tom, že delikt byl spáchán a kým. Proto tedy žalovaným již zmiňované analýzy, srovnávání a vyhodnocování atp. probíhají v prekluzivní lhůtě již běžící, a v téže lhůtě také musí doběhnout do pravomocného výsledku také řízení o uložení sankce.

[51] Jinak řečeno, lze souhlasit s názorem, že počátek běhu prekluzivní lhůty je třeba spojit s přezkoumatelnou objektivní skutečností; touto skutečností ale nemůže být vyhotovení (tím méně na to navazující „obdržení“) protokolu, protože tu přirozeně o žádnou objektivní skutečnost nejde, vždyť o datu vyhotovení rozhoduje správní orgán zcela volnou úvahou. Objektivní a

následně zjistitelnou skutečností je však okamžik finalizace onoho souhrnu skutkových poznatků, který je potřebný k tomu, aby z nich mohl být učiněn právní závěr o tom, že k deliktu došlo. Jestliže se takové poznatky dostanou do dispozice orgánu, v jehož pravomoci je sankční řízení provést, pak je nutno mít za to, že se o deliktu správní orgán „dozvěděl“, třebaže – a tu je ovšem třeba stěžovateli přisvědčit – zpracování, hodnocení, analyzování a zejména také správní posouzení získaných poznatků vyžaduje v komplikovaných případech jistě další (často nemalé) úsilí a přirozeně i čas. Toto úsilí ale musí být vyvíjeno a tento čas musí být včítán do prekluzivní lhůty již běžící. Právní výklad, který by odsouval počátek běhu této lhůty na dobu pozdější, již nabývá pasivity, laxnosti a průtahů ze strany trestajícího orgánu, působí proti právní jistotě a neúměrně oslabuje právní postavení delikventa. Nelze jej proto přijmout.“

[15] V návaznosti na shora uvedené usnesení rozšířeného senátu je vykládána též jednorozhodnutí subjektivní lhůta pro uložení pokuty podle § 61 odst. 1, věty první, zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů („*Pokutu Rada uloží do jednoho roku ode dne, kdy se dozvěděla o porušení povinnosti, nejdéle ...*“) (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2013, č. j. 7 As 95/2011 – 108, ve kterém Nejvyšší správní soud dovodil: „...Počátek běhu této lhůty Nejvyšší správní soud nespojuje s posouzením spočívajícím v kvalifikovaném předběžném vyhodnocení věci, ale s možností takové předběžné vyhodnocení provést. Pro počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty je proto rozhodující, kdy se do dispoziční sféry Rady dostane informace o možném porušení citovaného zákona, bez ohledu na to, jaké závěry poté Rada z této informace dovodí. Musí se však jednat o takovou informaci, z níž je alespoň v základních rysech zřejmé, v čem konkrétně má porušení zákona spočívat. Je přitom naprosto irelevantní, jaký subjekt tuto informaci správnímu orgánu poskytl. V dané věci byl takovou informací podnět diváka, který obsahoval dostatečné údaje o pořadu, jehož odvysíláním měla stěžovatelka porušit zákon o vysílání (vysílací čas, program, na kterém byl odvysílán, poukaz na konkrétní vytýkané jevy). Subjektivní prekluzivní lhůta tedy začala běžet dne, kdy byl tento podnět doručen Radě...“).

[16] Ačkoliv se judikatura uvedená v bodech [14] a [15] zabývala subjektivními lhůtami pro uložení sankcí, nevidí Nejvyšší správní soud důvod postupovat při výkladu subjektivní lhůty obsažené v § 96 odst. 1 spr. ř. odlišně. Jak bylo uvedeno v bodu [13], při výkladu lhůty pro zahájení přezkumného řízení je třeba volit restriktivní výklad. Tomu uvedená judikatura plně odpovídá, když také vychází z požadavků právní jistoty dotčených subjektů, která je akcentována i u možnosti zrušení rozhodnutí, které je již v právní moci. Kromě toho by zpravidla měl být v právním řádu přikládán obdobný význam obdobným slovním spojením. Ve všech zmiňovaných předpisech se hovoří o okamžiku, kdy se správní orgán o důvodu (pro uložení sankce či přezkumného řízení) dozvěděl. Je tedy namístě vykládat počátek běhu subjektivní lhůty podle § 96 odst. 1 spr. ř. shodně a to jako den, kdy příslušný orgán soustředí poznatky, informace a důkazní prostředky, z nichž je možno usoudit, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

[17] Ze spisu vyplývá, že správní spis stavebního úřadu byl vyžádán dne 14. 7. 2010 krajským úřadem na základě podnětu, který na určité nesrovnalosti vydaného rozhodnutí o povolení užívání části stavby upozorňoval, avšak ve značně obecné rovině. Mezi stranami není sporné, že přezkumné řízení bylo zahájeno na základě skutečností vyplývajících ze spisu stavebního úřadu a ani z rozhodnutí krajského úřadu a stěžovatele nelze dovodit nic

pokračování

jiného. Spis byl doručen krajskému úřadu dne 23. 7. 2010. Tímto dnem tedy počala běžet subjektivní dvouměsíční lhůta, neboť krajský úřad tímto dnem disponoval veškerými dokumenty a informacemi, z nichž později usoudil, že rozhodnutí o povolení užívání stavby bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

[18] Nelze se ztotožnit s námitkou, že s ohledem na charakter a blíže neupřesněnou právní úpravu nakládání s písemnostmi v úředním styku mohlo ke kvalifikovanému předběžnému posouzení věci dojít nejdříve následující pracovní den. Lze sice souhlasit s tím, že zvláště u větších úřadů se nemusí došlá písemnost dostat k odpovědnému pracovníkovi týž den, kdy je doručena. Tato okolnost však závisí primárně na vnitřní organizaci daného úřadu. Na některých úřadech se může písemnost dostat do dispozice příslušné osoby ještě týž den, jinde to může být až za několik dní. Tyto organizační záležitosti nemohou mít vliv na počátek běhu lhůty, když by takový závěr vedl k tomu, že by byly zvýhodněny úřady, které mají nejhorší organizaci práce. Bylo by samozřejmě těžko představitelné, aby se s obsáhlým spisovým materiálem seznámil odpovědný pracovník hned první den, kdy jej úřad získal. Právě za tím účelem však má úřad dvouměsíční lhůtu, aby ve smyslu § 95 odst. 1 spr. ř. mohl provést předběžné posouzení věci a dojít k závěru, zda lze či nelze mít předběžně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

[19] Lhůta pro vydání rozhodnutí proto skončila uplynutím dvou měsíců od 23. 7. 2010. Lhůtu stanovenou v § 96 odst. 1 spr. ř. je třeba považovat za procesní, neboť k jejímu zachování postačí, že správní orgán usnesení vydá. Tento pojem je definován v § 71 odst. 2 spr. ř. a je spojen obecně se zahájením doručování rozhodnutí účastníkovi, pokud nejde o rozhodnutí, které se pouze poznamenává do spisu. Taková lhůta je standardně považována za procesní, na rozdíl od hmotněprávní, kdy úkon musí být ve lhůtě účastníkovi či příslušnému orgánu též doručen. Na počítání lhůty je proto třeba použít pravidla obsažená v § 40 spr. ř. Nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že by se pravidla pro počítání času uvedená v § 40 spr. ř. měla vztahovat pouze na úkony účastníků. Pravidla tam uvedená se použijí i na úkony správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 6 As 21/2011 – 230, publ. pod č. 2463/2012 Sb. NSS, shodně též Vedral, J.: Správní řád: Komentář. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012. s. 445 -446, nebo Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 192). Pro posouzení konce lhůty určené podle měsíců je rozhodné ustanovení § 40 písm. b) spr. ř., podle něhož takto určená lhůta končí dnem, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty. Lhůta proto skončila dne 23. 9. 2010. V tomto směru není správný závěr městského soudu, že skončila až dne 24. 9. 2010. Nic to však nemění na závěru, že krajský úřad vydal usnesení o zahájení přezkumného řízení až dne 27. 9. 2010, tedy po uplynutí zákonné lhůty, jak správně dovodil městský soud.

[20] Jak vyplývá z výše uvedeného, Nejvyšší správní soud neshledal ani jednu z kasačních námitek důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[22] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[23] Zástupce žalobkyně v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Zástupce žalobkyně je dle přiloženého osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) plátcem daně z přidané hodnoty. K nákladům řízení se tedy přičítá DPH v sazbě platné ke dni ukončení řízení o kasační stížnosti, tj. ve výši 714 Kč. Náhrada nákladů řízení tak činí 4 114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu